

ikke uvillig til at hjælpe, men for ret at blive kendt med Forholdene fordrer den en Kommission nedat og vel at mærke en Kommission, hvori Rigsdagen havde Lov eller Del. Den skulde sætte sig ind i Forholdene derovre og se, om der mulig var noget at gøre. Den højtærede Konseilspræsident imødefom ikke Rigsdagen paa dette Punkt, jeg vil blot minde om, at der i den Anledning fandt en Oplosning Sted midt om Vinteren. Det vestindiske Spørgsmaal var blevet brændende, og Folk gik til Valg derpaa. Den højtærede Konseilspræsident valgte selv at sende en Kommission og selv sende Penge derover. Skønt Rigsdagen ikke havde bevilget dem, sendte han selv Penge paa egen Haand. Man kan nok forstaa, at Rigsdagen blev ikke synderlig venligere stemt ved den Behandling, og da der senere i 1879 blev forelagt et Forslag fra Regeringens Side gaaende ud paa, at Danmark, Moderlandet, skulde betale Militæret derovre, altsaa paatage sig flere Hundrede Tusende Kroners Byrde aarlig, saa sagde Folketinget nej, men ikke endda absolut nej. Det tilbød endnu en Gang Kommission, endnu en Gang en Undersøgelse, og tilbød imidlertid at betale Understuddet derovre, medens denne Undersøgelse stod paa. Men heller ikke dette vilde Konseilspræsidenten tage mod, men valgte at sige videre paa egen Haand, og nu gaar da Sagen saaledes derovre, at hvert eneste Aar have Kolonialkasserne Understud, og dette Understud dækker Finansministeren, idet han paaberører sig Koloniallovenes § 57. Denne Paragraf bestemmer, at Dernes Udgifter i Moderlandet er Finansministeren bemyndiget til at udbetale som Berjurudgift imod behørig Afregning. Det kan godt være, at en saadan Afregning finder Sted paa Papiret. Derom tvivler jeg ikke. Men Forstaaelsen af Paragraffen har alle Dage været den, at naar man her hjemme fra betalte saadanne Udgifter, skulde Hovedklassen i Vestindien gøres op, og Pengene gaa tilbage her til. Det er ikke sket, tværtimod denne Paragraf i den vestindiske Grundlov udbetaler Finansministeren Aar efter Aar store Summer derover, Summer, som nu ere stegne til den betydelige Højde af 4 Mill. og godt 400,000 Kr. Mellemregningen var i 1875, da dette Ministerium kom til Koret ca. 220,000 Kr. Det er altsaa, som sagt, steget til den Sum, jeg nu nævner. Folketinget har hidtil enkelte Gange gjort Indsigelse derimod, lige saa vel som Statsrevisoratet har gjort Indsigelse derimod. Men Resultatet er stadig blevet det samme. Saaledes navnlig i 1883-84 var hele Finansudvalgets Høre

saa vel som Venstre, enige om i Betænkningen at udtale følgende: Udbalget kan ikke erkende, at Kolonialloven af 27de November 1863 særlig dens § 57 giver Finansministeren Bemyndigelse til at anvende Statskassens Midler til Dækning af Kolonialkasserens Underbalance, paa den Maade, som sket er i de seneste Finansaar. Altsaa vare alle Parter enige om, at det, der her er sket, er sket uden Lovhjemmel. Saa have vi ment, at naar det, der saaledes skete, denne Senden Penge til Vestindien stadig skulde være aldeles uden Lovhjemmel, saa var det fuldstændig paa sin Plads at stille et Forslag, saaledes som Mindretallet har gjort til § 3, hvori der ligger en Protest mod denne ulovlige Finansstyrrelse, og jeg forstaaer ikke, at ærede Medlemmer ikke kunne tiltræde et saadant Forslag. Det er ganske urimeligt at tænke sig, at dette har fundet Sted. Tænk dem, at ca. 33,000 Indbyggere saa en Sum, der gaar op mod 500,000 Kr., aarlig sendt derover. Det er saa stor en Sum, at naar de tænker Dem, at en Kommune her i Landet skulde have en lignende Sum, saa vilde selv en mindre Kommune paa 7-800 Mennesker saa 10-12,000 Kr. aarlig til Hjælp til deres Udgifter. Man kan ikke tro, at det nogen Sinde paa den Maade vil blive bedreovre i Vestindien; thi hvad Opfordring have de vestindiske Kolonialraad til, naar de skulle lægge deres Kommunebudget, at paalægge saa store Slatter, at det kunde dække deres Forbrug? Hvilken Opfordring have de dertil, naar de vide, at de herhjemme fra kunne saa de Penge, de trænge til? De have aldeles ingen Opfordring til at gøre det, og de gøre det heller ikke; og til Trods for at det gaar saaledes, at Pengene stadig strømme derover, ere de misfornøjede alligevel. Den Stilling, mener jeg, berettiger os til, som jeg begyndte med at sige, at hele den vestindiske Historie er en sørgelig Historie og en dyr Historie, og den vidner, synes det mig, tilstrækkelig om det uheldige i, at det høje Ministerium har fundet for godt at gaa paa egne Beje og ikke gaa Haand i Haand med Lovgivningsmagten. Derfor er vort Forslag her under Nr. 3 stillet som et Protestforslag mod en saadan Styrrelse, og vi bede ærede Medlemmer om at stemme sammen med Mindretallet for dette Forslag.

Der næst skal jeg omtale Nr. 167, der er et Underændringsforslag til Flertallets Forslag Nr. 166. Der foreslaar Mindretallet, at vi i Stedet for at sætte Renten op med 200,000 Kr. skulle sætte den op med 2 Mill. Kr. Dette gøre vi ud fra den Betragtning